

Пошто Памела Андерсон, недавна висока гошћа Црне Горе, није поменута у шокантној исповести Ратка Кнежевића, молио бих да ме неко подсети: зашто је та исповест шокантна?! А изгледа да је шокантна, чим су његов интервју подгоричким "Вијестима" пренели сви балкански медији.

У том интервјуу Кнежевић, бивши шеф Трговинске мисије, тачније, неформално први амбасадор Црне горе у Америци, надугачко и детаљно прича о, наводно, криминалним делатностима свог кума Мила Ђукановића, црногорског премијера. (Или председника? Или оба?) Шта све није поменуо! Шверц цигарета вредан милијарде долара, наручена убиства још од Радована Стојичића Баџе па до Иве Пуканића, повезаност са руском мафијом и Олегом Дерипаском, кључну улогу Станка Цанета Суботића, епизодну улогу Филипа Цептера, наизглед епизодну улогу Томе Николића и Александра Вучића...

И? Шокантно је... шта?! Од свега што Кнежевић набраја, шта је то што нисмо знали/слутили/претпостављали?! Има ли ичег новог у чињеницама и "чињеницама" које нам се редовно сервирају о Ђукановићу?! Све смо то већ чули, чак и од поверљивијих сведока него што је то неко ко Вилијема Монтгомерија и покојног Ива Пуканића представља као херојске борце против балканске мафије, као што то ради Ратко Кнежевић. У јулу 2009. године никога не може да изненади ништа у вези са Милом Ђукановићем, осим тога да је не само и даље на слободи, него и даље на челу државе!

Ваљда на свету не постоји политичар о чијим се незаконитим активностима писало више него о активностима Мила Ђукановића. Сироти Берлускони, чак и да му сваке божије недеље ископају неку сексуалну аферу, остаће само досадни декица, такорећи, Мајка Тереза у поређењу са Ђукановићем. Да ли је, међутим, Ђукановићу икада ишта зафалило због такве репутације? Да ли је његову владавину Црном Гором угрозила било која од силних јавних оптужби, без обзира на то да ли је о Миловим "несташлуцима" говорио његов бивши пријатељ, или амерички амбасадор, или пак силована Молдавка? Да ли је сада, после свих тих сведока – од којих је неколицина касније убијена, под никад разјашњеним околностима – Ђукановић ближи робији него пре двадесетак година када је, као "млад и лијеп", стварао сопствену пирамиду моћи и док се лактао кроз социјалистичку партијску хијерархију?

Да ли је српском правосуђу сада доступнији Цане Суботић?

Не! Нити ће пирамида моћи коју је Мило створио, а Цане и Беба заштитили када је требало, бити уздрмана после Кнежевићевог интервјуа (којем ово, узгред буди речено, није била прва таква исповест). Јер, „американизована“ балканска политичка сцена, чији је најдуготрајнији производ управо Мило Ђукановић, превише личи на лик и дело Памеле Андерсон, звезде затупасте серије "Чувари плаже".

Када је објављено да ће Памела посетити и промовисати Црну Гору, многи су коментарисали како ће то бити потпуни фијаско тамошње владајуће гарнитуре. Осим погрсја, наиме, ништа не стоји усправно у животу госпођице Андерсон, која је своје убедљиво најбоље улоге остварила на календарима и разголићеним дуплерицама. Али, ако мало боље размислите, схватићете да нема бољег промотера за ове крајеве света од посрнуле Памеле: шта год јој је рушило углед, повећавало јој је базу обожавалаца; са сваким скандалом у који се уплела, њена популарност је расла; што је више, то је била омиљенија код широких народних маса.

Све то важи и за чуваре црногорске плаже, преко које ће они и даље несметано кријумчарити дуван и богатити се. И не само за њих. Не постоји моћник са Балкана којег је нека афера, ма колико била прљава, коштала положаја, утицаја и пара (мислим на праве моћнике, не на ситне играче попут Немање Колесара или Бојана Кришта). Све знамо о њима. Знамо да шверцују цигарете. Да кријумчаре бело робље. Да илегално тргују бензином и алкохолом. Да препродају оружје. Да ликвидирају оне који им сметају. Да се међусобно убијају када им се сукобе интереси. Да примају мито. Да су се возикали Цанетовим авионом...

Дакле, све то о њима знамо. Али не можемо у томе да их спречимо. Или, можда, не желимо. Можда нама оваквима, који све ове године гласамо за њих, у ствари одговарају они такви какви су.

Време је да се запитамо не шта Ратко Кнежевић говори и сведочи о Милу Ђукановићу, него шта наша попустљивост према разним овдашњим политичким „громадама“ и њиховим, а богме и нашим – не само финансијским газдама – говори о нама.